

๒๖ ทุกอย่างแปลเป็นเสร็จ (ตอน ๒)

คำถามข้อที่ ๒ บุพกรรมใดทำให้หมอบุ๊
เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งต่อมน้ำเหลืองครับ

คุณครูแม่ใหญ่

สำหรับบุพกรรมที่ทำให้เธอเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง ทั้งนี้ก็เป็นเพราะวิบากกรรมปาณาติบาตจากการที่เธอมีส่วนทำให้ผู้อื่นเสียชีวิตโดยไม่เจตนาในภพชาติก่อน ๆ คือ ย้อนไปอีก ๓ ชาติ หลังจากภพชาติปัจจุบันนี้ ได้ช้องตามมาส่งผล

เรื่องราวมีอยู่ว่า ในภพชาติดังกล่าว ซึ่งหมู่คณะของเราก็ได้ลงมาเกิดสร้างบารมีด้วย เธอได้เกิดเป็นแม่หญิงน้ำใจงาม อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะค่อนข้างดี นับถือพระพุทธศาสนา ด้วยเหตุที่เธอเกิดอยู่ในช่วงที่พระพุทธศาสนากำลังเจริญรุ่งเรืองและอยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น จึงทำให้เธอเป็นคนใจบุญ ชอบช่วยเหลือผู้อื่นมาตั้งแต่เด็ก

เมื่อเธอเติบโตใหญ่ขึ้น ด้วยความที่เธอเป็นคนที่มียศยาศัยชอบช่วยเหลือคนอื่นมาตั้งแต่เด็ก จึงทำให้เธอได้เลือกเรียนหมอที่สถาบันทางการแพทย์แห่งหนึ่ง เมื่อเธอเรียนจบหลักสูตรแล้วก็ได้เป็นหมอรักษาโรคทั่วไป สมดังความตั้งใจของเธอ

ภายหลังจากที่เธอเป็นหมอรักษาคนไข้ อยู่ที่ศูนย์รักษาผู้ป่วยแห่งหนึ่งแล้ว ตัวเธอก็ได้ตั้งใจรักษาคนไข้ทุก ๆ คนเป็นอย่างดี และด้วยความที่เธอดูแลเอาใจใส่คนไข้เป็นอย่างดี โดยทำหน้าที่อย่างไม่ขาดตกบกพร่องเลย จึงทำให้ชื่อเสียงของเธอดังกระฉ่อนไปทั่วทั้งเมือง ในแต่ละวันจึงมีคนไข้แห่มาจองคิวเพื่อให้เธอรักษาโรคกันเป็นจำนวนมาก

ด้วยความที่ในแต่ละวันมีคนไข้แห่มาจองคิวรักษากับเธอเยอะมาก ๆ จึงทำให้เธอไม่ค่อยมีเวลาได้พักผ่อน จนกระทั่ง

อยู่มาวันหนึ่ง ในขณะที่เธอกำลังตรวจอาการ
คนไข้รายหนึ่งซึ่งมีอาการป่วยค่อนข้างหนัก
ด้วยความเหน็ดเหนื่อยที่ถูกสั่งสมมา จึงทำให้
เธอเกิดอาการผื่นขึ้น เพราะความเหน็ดเหนื่อย
และรู้สึกอ่อนเพลียเป็นอย่างมาก เพราะก่อน
หน้านี้อเธอผ่านการรักษาคนไข้มาเกือบทั้งวัน

ด้วยความอ่อนเพลียเป็นเหตุบวกกับใน
ตอนนั้นยังมีคนไข้รายอื่นรอตรวจอยู่จึงทำให้
เธอรีบตรวจเช็คอาการคนไข้รายนี้แบบผ่านๆ
ไม่ได้ตรวจเช็คอาการอย่างละเอียดเหมือน
อย่างที่เธอเคยทำผ่านมา คือแค่ตรวจเช็ค
อาการและวินิจฉัยโรคด้วยการดูจากลักษณะ
ภายนอกของคนไข้เท่านั้น

ด้วยความที่เธอเห็นว่า อาการภายนอก
ของคนไข้รายนี้แลดูคล้ายกับคนที่ป่วยเป็นโรค
หวัดทั่วๆ ไป คือ มีอาการเชื่องซึม อ่อนเพลีย
หน้าซีด ตัวร้อนเหมือนจะเป็นไข้ เป็นต้น

จึงทำให้เธอบอกกับคนใช้รายนี้ไปว่า “คุณไม่เป็นอะไรมากหรอก” ทั้ง ๆ ที่ในความเป็นจริงแล้ว คนใช้รายนี้มีอาการป่วยค่อนข้างหนักกว่าที่เธอคิดเอาไว้มาก

ภายหลังจากที่คนใช้รายนี้เชื่อในคำวินิจฉัยโรคของเธอ เขาจึงกลับไปนอนพักผ่อนรักษาตัวอยู่ที่บ้าน แต่ทว่าหลังจากนั้นเพียงไม่กี่วัน อาการป่วยของคนใช้รายนี้ก็กลับทรุดหนักลงไปกว่าเดิมมาก เมื่อคนใช้รายนี้ถูกนำตัวมาให้เธอตรวจอาการอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง เธอจึงรู้ว่าคนใช้รายนี้ป่วยหนักกว่าที่เธอคิดเอาไว้ในตอนแรกมาก ถึงแม้ในครั้งนี้จะตรวจพบอาการที่แท้จริงของโรคแล้วก็ตาม แต่ด้วยความที่เชื่อโรคได้แพร่กระจายเข้าสู่กระแสเลือดอย่างรุนแรงจนยากที่จะเยียวยา ประเมินว่าต่อให้มีหมอเทวดามารักษา หรือมีสฤตยอดดยามาให้กินก็ไม่มีทางรอด เพราะเชื่อ

ได้ลุกลามไปตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย ไม่ว่าจะเป็นบริเวณปอด ต่อม้ำน้ำเหลือง หรือระบบทางเดินหายใจ เป็นต้น สุดท้ายคนไข้ก็ได้เสียชีวิตลงด้วยอาการติดเชื้อในกระแสเลือดอย่างรุนแรงในที่สุด

ถ้าจะว่าไปตามความเป็นจริงแล้ว หากในวันนั้นเธอตั้งใจตรวจดูอาการของคนไข้รายนี้ อย่างละเอียดตั้งแต่แรก เชื้อโรคก็จะไม่แพร่กระจายเข้าสู่ระบบเลือด อีกทั้งคนไข้รายนี้ก็อาจจะมียาต้านไวรัสแล้วก็ไม่จำเป็นต้องมาจบชีวิตลงด้วยอาการแบบนี้ เพราะโรคที่คนไข้รายนี้เป็นนั้น เดิมทีก็เป็นโรคติดเชื้อที่สามารถรักษาให้หายได้ ถ้าหากได้รับการตรวจอย่างละเอียด และรักษาอย่างถูกต้อง

ด้วยวิบากกรรมในภพชาติดังกล่าวนี้เอง คือวิบากกรรมที่เธอวินิจฉัยโรคและตรวจอาการคนไข้แบบผ่านๆ จนเป็นเหตุทำให้คนไข้

เสียชีวิตด้วยอาการติดเชื้อในกระแสเลือดอย่างรุนแรง เพราะเชื้อได้ลุกลามไปตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย ไม่ว่าจะเป็นบริเวณปอด ต่อม น้ำเหลือง หรือระบบทางเดินหายใจ เป็นต้น จึงส่งผลทำให้นับตั้งแต่ในภพชาตินั้นเป็นต้นมา วิชากรรมนั้นก็ติดตามเธอเรื่อยมาจนถึงในภพชาติปัจจุบัน

ถ้านับก็ ๓ ชาติแล้ว ที่เธอถูกวิชากรรมดังกล่าวมาตัดรอน ทำให้เธอมีอายุขัยที่สั้นกว่าอายุขัยเฉลี่ยของคนในยุคนั้นๆ คือทำให้เธอต้องมาป่วยเป็นโรคที่เกี่ยวกับระบบเลือด หรือมีปัญหาเกี่ยวกับอวัยวะภายใน ไม่ว่าจะเป็นปอด หรือต่อมน้ำเหลือง เป็นต้น และนี่แหละคือสาเหตุหรือบุญกรรมที่ทำให้เธอต้องมาป่วยและเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งต่อมน้ำเหลืองบริเวณปอด แล้วลุกลามไปตามส่วนต่างๆ อย่างในภพชาติปัจจุบันนี้

มาถึงตรงนี้ ขอขยายความเรื่องความแตกต่างของวิบากกรรมที่ตั้งใจฆ่าคนโดยเจตนา กับวิบากกรรมที่ทำให้ผู้อื่นเสียชีวิตโดยไม่เจตนาว่าให้ผลแตกต่างกันอย่างไรอีกสักนิด

สำหรับวิบากกรรมปาณาติบาตที่ทำให้ผู้อื่นเสียชีวิตโดยไม่เจตนาในลักษณะคล้ายๆ กับเคสนี้ นั่น แม้ผลจะมีกำลังมาก อย่างที่พวกเราได้ทราบกันไปแล้ว แต่ก็ยังไม่มากเท่ากับผลของวิบากกรรมปาณาติบาตที่เกิดจากการตั้งใจฆ่าคนโดยเจตนา เพราะฉะนั้นเวลาที่วิบากกรรมฆ่าคนโดยไม่เจตนาส่งผล ผลของมันจึงไม่เร็วแรงเท่า ยกตัวอย่างเช่น วิบากกรรมที่ตั้งใจฆ่าคนโดยเจตนา จะส่งผลทำให้เสียชีวิตแบบทันทีทันใด แต่ถ้าหากไม่เจตนา ก็จะค่อยๆ ส่งผล หรือยืดเวลาออกไปแต่ผลสุดท้ายก็เสียชีวิตเหมือนกัน เป็นต้น

ในภพชาติเดียวกันนั่นเอง ภายหลังจากที่เธอรู้ตัวว่า เธอมีส่วนในการตายของคนใช้รายนี้ เธอก็รู้สึกเสียใจและทุกข์ใจเป็นอย่างมาก และด้วยความที่เธอรู้สึกว่าการตายของคนใช้รายนี้มันคือตราบาปในใจของเธอ เธอจึงหาทางออกด้วยการเข้าวัดทำบุญและอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลส่งไปให้กับคนใช้รายนั้นอยู่บ่อยๆ และจากวิกฤตชีวิตของเธอในครั้งนี้ ก็ได้กลายเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เธอได้มาเจอและได้มาร่วมสร้างบารมีกับหมู่คณะในภพชาตินั้น ซึ่งคนที่ทำหน้าที่กัลยาณมิตรชักชวนให้เธอได้มาร่วมสร้างบารมีกับหมู่คณะในภพชาตินั้นก็ไม่ใช่ใครที่ไหน บุคคลท่านนั้นก็คือเพื่อนสาวคนสนิทของเธอในภพชาตินั้น หรือพี่สาวที่แสนดีของเธอในภพชาติปัจจุบันนี้นั่นเอง

เมื่อเพื่อนสนิทของเธอ ซึ่งก็คือพี่สาวของเธอในภพชาติปัจจุบันนี้ ได้ชักชวนเธอมาสั่งสมบุญที่วัดของหมู่คณะ ความศรัทธาก็พลัน

บังเกิดขึ้นในทันทีที่เธอได้ฟังธรรมและปฏิบัติธรรมร่วมกับมหาปุณเฑียรจารย์ในยุคสมัยนั้น เมื่อเธอได้มาเจอหนทางสว่างและเริ่มรู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตแล้ว จึงทำให้หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา เธอก็มุ่งมั่นตั้งใจในการสั่งสมบุญสร้างบารมีกับหมู่คณะอย่างเต็มที่ เต็มกำลังเรื่อยมา

เมื่อเธอมีโอกาสดำสรงสมณุตตมาที่วัดบ่อยี่เข้า จึงทำให้เธอได้มาพบกับตัวลูกในภพชาตินั้น หรือพระพ่อของลูกชายทั้งสองคนในภพชาติปัจจุบัน ซึ่งเป็นผู้ส่งเคลสนี้มาซึ่ง ณ ช่วงเวลานั้นตัวลูกได้ออกบวชเป็นพระภิกษุแล้ว และทุกครั้งที่เจอกัน ตัวลูกก็จะเล่าธรรมะและคอยชี้แนะแนวทางในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องให้กับเธอ

ภายหลังจากที่เธอได้ฟังธรรมหรือได้ข้อคิดจากตัวลูกแล้ว ความทุกข์ใจในเรื่องที่เธอมี

ส่วนทำให้คนไข้ต้องตาย ซึ่งมันยังคงฝังแน่น และเป็นตราบาปอยู่ภายในใจของเธอก็ค่อยๆ คลายตัวลงไป นอกจากนี้ตัวลูกก็จะคอยเล่า ธรรมะหรือให้ข้อคิดในการดำเนินชีวิตให้กับ เธอแล้ว ตัวลูกยังคอยประคับประคองและคอย ให้กำลังใจในยามที่เธอทุกข์ใจ หรือมีปัญหา ชีวิตอีกด้วย

พูดง่ายๆ ว่าในภพชาตินั้น ตัวลูกก็เหมือนกับเป็นพระอาจารย์ประจำตัวของเธอนั่นเอง และด้วยความผูกพันและความเกื้อกูลที่มี ต่อกันมาข้ามภพข้ามชาติ จึงทำให้ในภพชาติ ปัจจุบันนี้ ตัวลูก ตัวเธอและพี่สาวของเธอใน ภพชาติปัจจุบันนี้ จึงได้เกิดมาเจอกัน และได้มาสั่งสมบุญสร้างบารมีร่วมกันอีกครั้งหนึ่ง

๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖